

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ELIZABETH ADLER

NICIODATĂ NU E PREA TÂRZIU

Traducere: IULCEA POPP

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

THE LAST TIME I SAW PARIS

Copyright © 2001 by Elizabeth Adler

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-București,
Tel: 337.48.81, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
E-mail: lider@fx.ro, Site: www.trustul-lider.ro

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

1

Lara Lewis își rotea privirea în spațiosul dormitor principal al frumoasei sale locuințe din San Francisco. Soarele dimineții se reflecta din înalta oglindă venețiană, orbind-o, iar ea închise rapid ochii, întrebîndu-se de ce s-a trezit cu acea senzație de gol în stomac. Apoi își aminti: în ziua aceea împlinea patruzeci și cinci de ani.

Cu ochii închiși, rememoră situația. Era căsătorită cu un chirurg eminent și mamă a doi copii mari. Soție perfectă, și-a dedicat viața soțului și copiilor, iar astăzi realiza brusc că era o femeie de vîrstă mijlocie.

Ori de cîte ori privea în acea oglindă veche venețiană se vedea așa cum era: prea durdulie, cu un păr negru, ondulat, pieptănat spre spate, care lăsa să se vadă acele cute de pe frunte care-i trădau vîrsta. Lara suspină; avea nevoie de mai mult decît de o doză de Botox pentru a se remonta.

Nu exista nici o Lara Lewis cu titlul de doctor; nici Lara Lewis, ziaristă celebră; nici Lara Lewis care cobora cataractele rîurilor cu caiacul; nici Lara care pilota avionul, sau care a urcat pe munte în Nepal – nu era nici unul din acele personaje care sperase cîndva să devină. Era doar soția doctorului Lewis.

Și totuși, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, când s-a căsătorit cu Bill, era tânără, subțire, plină de vitalitate, ambițioasă și, cel puțin așa spunea Bill, frumoasă. Cu toate acestea, în durdulia soției de doctor cu ifose, în vîrstă de patruzeci și cinci de ani, încă mai bătea inima acelei tinere frumoase, gata să se bucure de tot ce îi oferea viața.

Se răsuca pentru a-l privi pe Bill, dar perna păstra doar o ușoară urmă a capului lui. Auzi apa curgînd la baie. Bill nu cînta sub duș. Nu acum. El nu mai asculta nici muzică. Cel puțin, nu împreună cu ea.

Bill Lewis a uimit-o cînd l-a întîlnit prima oară și încă mai avea același efect asupra ei. Se părea că a fermecat-o, a fascinat-o, a captivat-o. O *domina*, o avertizaseră prietenele ei.

Bill arăta încă bine, suplu și în mare formă fizică. Părul negru era presărat cu fire argintii, care-i confereau o arome elegantă și distincție, exact așa cum trebuia la cei cincizeci și trei de ani ai lui. Purta întotdeauna costume făcute la comandă, cămăși englezești scumpe, butoni din aur la manșete și, în permanență, un Rolex din aur masiv. Lara se întreba dacă și-l scoate măcar atunci cînd operează.

Oftă dusă pe gînduri. Bill nu era genul de om căruia să îi spună cineva nu. Oamenii îi acordau atenție, îl admirau, cedau pentru a-i fi pe plac. Era un chirurg cardiolog, de faimă internațională, cunoscut pentru munca sa de pionierat în transplanturi, în special la copii. Nu spuneau actorii că n-o scoți niciodată la capăt cu copiii? Pur și simplu nu poți cîștiga. Ei bine, presupunea că în cazul ei era adevărat. Hotărît lucru, ea se afla pe un loc inferior pe lista de priorități a lui Bill.

Astăzi – de ziua ei – Bill zbură la Beijing și în echipa

care-l însoțea se afla Melissa Kenney: înaltă, suplă, deșteaptă și blondă. Și, pe deasupra, în jur de treizeci de ani, specialistă în pediatrie.

Inima Larei se strînse gîndindu-se la Melissa. Instinctul îi spunea că Bill avea o relație cu ea. Toate acele plecări „de urgență” la spital în miez de noapte. Toate acele week-end-uri prelungite „la o conferință”. Aerul acela preocupat, privirea nerăbdătoare spre ceas, faptul că nu o aude, nu o ascultă și aproape că nici n-o observă.

Singurătatea o copleși și ea își ascunse fața în pernă. Se simțea vulnerabilă la noua sa vîrstă. Bill era singurul bărbat din viața ei, singurul ei iubit. Gîndul că l-ar putea pierde o îngrozea. N-ar fi știut cum să se descurce cu altcineva, în viață, în pat. Și oricum, cine ar fi dorit-o pe ea, o fostă soție, singură, durdulie, și părăsită?

Panica o făcu să sară din pat, ca și cînd stînd pe propriile-i picioare ar fi putut face față situației, exact în clipa cînd Bill intra în dormitor.

Cu un gest semiconștient, Lara își îndreptă cămașa de noapte din bumbac roz și-și netezi părul ciufulit, regretînd că nu se trezise mai devreme ca să se parfumeze și să arate bine, deși fusese o vreme cînd Bill se întorcea spre ea în pat, spunîndu-i că mirosea delicios, a somn și a parfum vag din seara trecută și a arome de femeie.

Bill era deja îmbrăcat pentru călătorie într-un costum de culoare închisă. Butonii de aur și ceasul nu lipseau.

Cuprinsă de o dorință bruscă, Lara spuse pe un ton nesigur:

– Vreau să vin cu tine. Se vedea deja aruncîndu-și într-o valiză cîteva lucruri. Putea fi gata în cinci minute. Se putea machia în drum spre aeroport...

– Ți-am mai spus, Lara, Beijing nu este un loc pentru tine. Vocea profundă a lui Bill era exagerat de răbdătoare, ca și când și-ar fi controlat iritarea. Nu-i suficient de confortabil, adăugă el. Mîncarea e cu totul altfel și în următoarele două zile te-ai plînge că te plictisești.

– Când m-am mai plîns eu? replică ea indignată. De altfel am auzit că mîncarea este în regulă la Beijing, și există un restaurant Starbuck. După privirea pe care i-o aruncă el își dădu seama că a spus ce nu trebuia.

– Nu fi proastă. Bill își aranjă în oglindă nodul cravatei din mătase albastră.

O cravată nouă, remarcă Lara, recunoscînd stilul creatorului de modă. Se întrebă cine i-o cumpărase. Sperînd să îndrepte lucrurile, spuse:

– Atunci rămîne Franța.

Bill își netezi părul, și se studie în oglindă.

– Franța? Părea să nu știe despre ce vorbește ea. Inima Larei aproape că încetă să bată; el *nu putea* să uite.

– Cea de a doua lună de miere a noastră. Ți-am spus că am aranjat totul exact cum a fost prima oară. Vom sta în aceeași cameră la Ritz, în Paris, vom merge cu automobilul în Sud spre Mediterana, exact cum am făcut atunci și ne vom opri la aceleași hanuri, restaurante și cafenele.

Ea își împreună mîinile, nerăbdătoare; miza pe viitorul lor în această a doua lună de miere, miza pe îndepărtarea lui Bill de Melissa, miza pe întoarcerea la modul de viață de pe vremea cînd erau tineri și îndrăgostiți.

– Oh, sigur, va fi grozav.

Bill părea că abia își amintea de planurile lor, și că nu-i păsa.

– A sosit limuzina, zise Bill și luă bagajul pe care ea i-l pregătise seara trecută. În sfîrșit, se întoarse ca să o privească. Oh, aproape că am uitat. La mulți ani! Scoase din buzunar un pachetel îngust, legat cu o fundă, și i-l înmîină în timp ce se îndrepta spre ușă. Apoi, își aminti, se întoarse, o sărută grăbit pe păr și ieși rapid din încăpere.

– Sună-mă cînd ajungi acolo. Vocea Larei răsună ca un ecou în camera goală.

Îi auzi pașii pe scară, apoi ușa de la intrarea trîntindu-se. Alergă la fereastră. Șoferul îl saluta zîmbind și ținînd portiera deschisă. Lara zări niște picioare lungi, încălțate în sandale elegante cu tocuri înalte. Inima îi tresări. *Cunoștea acele picioare.*

Rămase ținînd perdeaua încă mult timp după ce limuzina dispăruse din vedere.

Trîntindu-se pe pat, ea deschise cutiuța cu cadoul de aniversare. De obicei, Bill îi oferea cel mai recent roman sau flori cumpărate, fără îndoială, de secretara lui. De data asta procedase cu totul altfel.

Lara privi stupefiată colierul, un șirag îngust de diamante strălucitoare avînd în centru simbolul iubirii. Mic, discret și rafinat.

Pe moment se întrebă dacă Bill nu greșise, și cadoul fusese destinat Melissei, cea cu picioare lungi. Și totuși, acel simbol al iubirii nu însemna o relație strînsă? Poate că Bill l-a gîndit ca pe o scuză, ca un simbol al viitorului lor. Își despărți părul lung, încîlcit, își prinse în jurul gîtului trofeul subțire, strălucitor și se întoarse spre a vedea cum îi stă.

Perfida oglindă venețiană reflecta colierul strălucitor, iar deasupra lui, fața de dimineață a unei femei de patruzeci și cinci de ani. Ochii căprui-aurii, de sub sprîncenele negre,

drepte, aveau acum riduri fine la colțuri. Curba obrazului și bărbia erau aceleași – sau acum erau mai coborâte? Buzele senzuale erau strânse de îngrijorare și în dimineața aceasta exista chiar și un fir de păr alb în buclele altădată negre și strălucitoare.

Își cercetă fața în oglindă, căutându-și vechiul eu și nu îl găsi. O lacrimă i se rostogoli pe obraz și ea gustă lichidul amar în timp ce murmură: Oh, Lara, Lara Lewis. Încotro te îndrepti? Unde îți sînt toate visele? Planurile tale? Speranțele tale? *Unde ești tu?*

Undeva, pe drumul vieții, se pierduse pe sine.

Era singura care simțea astfel? se întrebă ea. Sau erau sute, poate mii de femei, exact ca ea?

Cele pierdute.

2

Stînd la masa de servit cafea, Lara privea fețele zîmbitoare ale celor mai bune prietene ale ei, în timp ce acestea cîntau „La mulți ani“. Roși emoționată cînd ospătarul puse pe masa din fața ei un tort mic de ciocolată acoperit cu violete proaspete și cu o singură lumînare. Se simțea stînjenită, neîndemînică, cu părul dat pe spate, în costumul ei de soție de doctor cu ifose, cumpărat de la Saks, cu fusta care părea lungă și cu tocurele pantofilor prea joase.

– La patruzeci și cinci de ani ai fi putut depăși această roșeață feciorelnică, o tachină Susie.

– La urma urmei, nu este ca primul tău sărut, spuse Vannessa.

– De la acel chipeș erou din liceu, Flabby Moxon, adăugă Delia.

– Oh, Doamne, vă amintiți de Flabby Moxon? strigară celelalte la unison.

Lara încuviință:

– Da, îmi amintesc. În spatele adăpostului pentru biciclete. Tocmai îmi desprindeam vitezometrul – roșu aprins, cu stele argintii pe el – cînd el s-a furișat în spatele meu. Ea se cutremură. Îmi doream să mor acolo și atunci...

– Pentru că, ghici cine era în spatele tău...

– Buzz Johnson, rîse Lara. John Travolta al liceului Madison și dragostea vieții mele. Cel puțin așa gîndeam atunci. Și Buzz a văzut sărutul. Dar chiar mai rele erau buzele umede ale lui Flabby Moxon... uuhh... Ea se cutremură din nou, amintindu-și.

– Doar pentru buzele acelea umede i se spunea Flabby?* întrebă Vannie.

– Nu, pentru că avea – Delia aruncă o privire peste umăr, spre a se asigura că nu o aude cineva – „sîni“, șopti ea și toate izbucniră în rîs.

– Cu greu mă pot gîndi că kongresmenul republican de California, John W. Moxon ar fi bucuros dacă alegătorii săi ar ști un lucru atît de intim despre el, spuse Susie. Singura care știe este soția lui.

Încă mai rîdeau în timp ce Lara sufla în lumînare. Ea tăie micul tort în patru bucăți egale oferindu-le celor de față.

– Poate că Flabby și-a făcut liposucție, reflectă Delia. Știți că și bărbații fac așa ceva în zilele noastre. Se numește reducere de sîn la bărbați.

*Fleșcăitul (n.tr.).

– Doamne, Delia, tocmai mănânc prăjitura, zise Susie degustată. Și, apoi, ce fel de tip și-ar face așa ceva?

– Un tip cu sîni, spuse Vannie și se înecă cu tortul. Chicotiră, în timp ce Delia o bătea energic pe spate.

Lacrimile de rîs ale Larei amenințau să se transforme în lacrimi adevărate în timp ce le privea pe prietenele sale. Le cunoștea dintotdeauna. Desigur că nu mai erau niște fetișcane și într-un fel „Prietenele“ nu mai aveau același aer nostalgic.

Le lega o prietenie îndelungată pe parcursul căreia trecuseră prin numeroase încercări.

Erau de aceeași vîrstă, născute la intervale de cîteva luni una de cealaltă. Familiile lor se cunoșteau, se jucaseră împreună la grădiniță și începuseră „adevărata“ școală în aceeași zi, sînd laolaltă ca o singură vietate cu multe membre ce țin strîns ghiozdănașele Snoopy cu mîncare, cățărîndu-se în micul autobuz galben, refuzînd ca mamele lor să le însoțească.

Participaseră la aceleași aniversări, la aceleași festivități și baluri ale absolvenților, la aceleași eșecuri ale idilelor. Își împărțiseră secretele despre întîlniri amoroase, facultate, slujbe, căsătorii și copii. Viețile lor erau împletite precum lianele în junglă, iar uneori, era greu de aflat unde se termina una și unde începea cealaltă.

Două erau blonde, două brune. Susie a început prin a fi brună și a absolvit cu șuvițe în culoarea mării, care îi puneau în valoare pielea de culoarea bronzului, aurie. Ea fusese jucătoarea de tenis, înotătoarea campioană și acum juca golf. Rămăsese subțire și mlădioasă, cu toate că era căsătorită de douăzeci de ani cu un arhitect și avea copii adolescenți care îi dădeau destule probleme.

Vannie era frumusețea naturală, blondă-aurie, cu ochi mari, verzi, picioare lungi, o siluetă suplă, dar cu rotunjini voluptuoase. O curtau toți băieții din liceu, dar a fost ultima care s-a căsătorit, iar cînd a făcut-o, i-a surprins pe toți. Vannie s-a căsătorit cu profesorul ei de engleză de la colegiu, un bărbat mic, discret, cu un început de chelie și miop, dar care, spunea ea, o iubea mai degrabă pentru intelectul ei decît pentru trup. Vannie era sobră, era doamna cu perle și un pulover din cașmir, fustă plisată și pantofi cu tocuri joase. A fost o mireasă radioasă în timp ce se îndrepta spre altar, avînd în urma ei pe cele trei prietene în valuri parfumate de tafta foșnitoare și tuberoze. S-a dovedit a fi o căsătorie solidă, deși, din păcate, Vannie nu putea face copii. Ea și soțul ei au adoptat doi copii vietnamezi, care urmau să meargă curînd la colegiu și asupra cărora și-au concentrat afecțiunea. Ea încă mai arăta ca Grace Kelly.

Delia avea părul de culoare închisă, pielea măslinie, ochii căprui, scînteietori și un temperament italian, moștenit de la mama sa siciliană.

– Sînt singura străină în Masonville, California, se plîngea ea. Nimic nu o doboră pe Delia, nici măcar cancerul de sîn, care cu doi ani în urmă o lăsase cheală și în chinuri cumplite, susținută numai de forța și compasiunea prietenilor și de familia sa numeroasă. Acum Delia se afla în faza de ameliorare, fără nici un semn al „marelui monstru“, cum îl numea ea în batjocură. Cu noul ei păr scurt, ea trăia acum ca o persoană nouă, savurînd fiecare clipă.

Lara era cea timidă, introvertită, cea care simțea lucrurile prea profund, strîngătoarea de pisicuțe răătăcite și păsărele rănite. Ceilalți spuneau că avea atît de multe răni pe inima sa

cînd era adolescentă, încît a fost o minune că nu s-a prăpădit.

„Iubirea“ a reprezentat ceva ce Lara a căutat întotdeauna. Drăguță și blîndă – ochi cu puncte de ambră sub sprîncenele à la Audrey Hepburn, păr cu bucle întunecate prerafaelite revărsate pe spate și maniere timide –, era curtată de toți băieții. Însă Lara îl iubea întotdeauna pe cel pe care nu îl putea avea, cel care iubea pe alta. Pînă cînd, la douăzeci de ani, l-a întîlnit și s-a căsătorit cu Bill Lewis.

Acum privea în jur la cele mai bune prietene ale ei. Nu intenționase să spună, dar, pur și simplu îi scăpase:

– Cred că Bill are o combinație.

Trei perechi de ochi se rotunjiră îngroziți.

– Oh... Doamne... Dumnezeu, șopti Susie.

– Nu poate fi adevărat. Delia clătina din cap, neîncrezătoare.

– Este Melissa Kenney, spuse Lara. Noul medic pediatru de la spitalul St. Mark.

Delia o întîlnise. Propriul ei soț era chirurg ortoped la același spital. Melissa Kenney era blondă și drăguță. Și nu numai atît, rujul Melissei întotdeauna arăta bine la sfîrșitul unei zile lungi, iar halatul alb îi venea de minune și părea să nu se șifoneze niciodată.

– Ce te face să crezi că așa stau lucrurile, Lara? A spus cineva, ceva?

Lara ridică din umeri a neputință:

– Simt, ca orice femeie. Toate acele întîrzieri, inexplicabile, acele „urgențe“ noaptea tîrziu. Neastîmpărul lui, felul în care își privește ceasul și se uită pe fereastră ca și cînd de-abia așteaptă să plece. Felul în care se uită la mine fără să mă mai vadă...

– Dragă, toți fac așa uneori. Vannie o bătu ușor pe mîină, în chip de consolare. La urma urmei, sînteți căsătoriți de douăzeci și cinci de ani. Practic, de cînd erați copii.

– Și apoi, Bill nu a uitat că e ziua ta de naștere, adăugă Delia. Și acesta este *primul* lucru pe care îl uită bărbații care au amante.

Lara atinse colierul, amintindu-și maniera în care Bill îi înmînase cadoul, ca un gînd venit cu întîrziere. Îl simțea rece sub degete.

– Poate că este un cadou de despărțire, spuse ea cu îndoială, precum ceasul de aur la pensionare.

– Lara, nu-i adevărat, zise repede Vannie. Bill nu ți-ar face așa ceva niciodată.

Privirea lui Susie se încrucișă cu cea a Larei.

– De ce nu ne-ai spus despre asta mai devreme? Credeam că noi ne spunem totul, întotdeauna. Nu așa ne-am înțeles?

Jurămîntul lor din copilărie era pecetluit cu sînge de la încheietura mîinilor, după ce s-au zgîriat cu un ac mic, de siguranță. Lara și-o aminti pe Susie urlînd de durere. Acum ochii lui Susie exprimau o altfel de durere pentru prietena sa.

– De ce nu am spus nimic? Ridică din nou din umeri, resemnată. Cred că mi-a fost rușine.

– Rușine? Aceasta se presupune că simt femeile cînd bărbații le înșală? Nouă trebuie să ne fie rușine? Delia era revoltată. Ar trebui să știi mai bine, Lara.

– O, Doamne, este atît de greu, pur și simplu îngrozitor de greu. Lara își înclină capul astfel încît părul să-i ascundă lacrimile.

Prietenele ei se priviră, stupefiate. Pe moment nici una nu știa ce să spună. Lara era cea mai altruistă persoană pe